

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 26. listopada 1930

Broj 20.

KRIST KRALJ

„Potrebno je, da Isus Krist kraljuje nad cijelim svijetom — veli sv. Pavao — jer je On Kralj po božanskom pravu, neumrlji Kralj vijekova, Kralj naroda, jer ih je otkupio svojom krvlju“.

Milijuni katolika priznaju Ga svojim Kraljem, pokoravaju se Njegovim zapovijedima. No ima dan-danas nažalost u gradovima, a i po selima, katolika samo upisanih u matici krštenih, s kojima Isus Krist više ne zapovijeda. Ima ih, koji hoće da se pred svijetom još prikazuju kao kršćani, ali su čitavim svojim životom uistinu pagani. Ima ih, koji hoće da spase samo vanjštinu. Ima ih nažalost i takvih, koji Isusa mrze, koji Ga psuju, koji hoće da Ga o- daleče iz obitelji, iz vojske, iz škole, iz suda, iz znanosti i iz literature. Ima ih, da, koji hoće da odstrane Njegovo sveto ime iz javnoga i privatnoga života. Nesretnici!

U zgodan čas je zato došlo proglašenje ovoga novog blagdana sa strane Namjesnika Kristova, sv. Oca Pape, jer nikada kao danas nijesu crni oblaci barbarstva zastrli obzorje, pa je trebalo istaknuti potrebu, da Krist kraljuje nad nama, ako hoćemo mir i socijalnu pravicu u dušama i po svijetu. Zato nam kliče Papa, da Isus Krist treba da bude naš Kralj sa svojom divnom naukom, koja treba da vlada našim umom; sa svojim nedostiživim moralom, koji treba da kraljuje našom voljom; sa svojom ljubavlju, koja treba da osvoji naše srce. Neka kraljuje nad nama! Svojim čudesima, svojim uskranućem, civilizacijom, što je Njegova Crkva dala svijetu, pokazao je, da je Njegova nauka božanska, istinita. Po plodovima je poznajemo kao takvu! Toj istinitoj nauci sv. evanđelja mi se rado pokoravamo svojom voljom i priznajemo, da nam je ona potrebna. Mi trebamo i Njegovu ljubav, jer ona jedina po-

svjećuje sve ostale ljubavi. Inače strasti preotmu maha. Da, božanska ljubav neka posveti ljubav obitelji, roditelja, braće, prijateljstva, domovine i bližnjega.

Jedini Isus Krist je Onaj, koji obnavlja duše. Sakramentima sv. ispovijedi i sv. pričesti te svojim evanđeljem vraća mir pojedincima i obiteljima, stvara mir i red u ljudskom društvu. Sotona pak nastojeći, da ljudi otpadaju od Isusa i od Njegove nauke, stvara nezadovoljstvo, revoluciju, sebičnost, klasnu borbu, krizu obitelji, očaj duša.

Mnogo dobra mi očekujemo od toga blagdana, a vladari ga se nemaju bojati, jer Isus ostavlja njima tjelesa, zlato i zemlje. On traži samo duše. Isusovo kraljevstvo je oprečno samo kraljevstvu sotone.

Katolici! Kao vojnici Krista Kralja dajmo se na apostolat! Osvajajmo duše naših obitelji, našega naroda za socijalno kraljevstvo Presv. Sreća. Organizirani katolici! Vi, koji ste svjesniji svojih dužnosti i božanskih prava, molite što više toga dana, sudjelujte na svim svečanostima po našim crkvama, da iskazete štovanje Spasitelju, da Mu nadoknadite za tolike uvrede, da raširite u dušama Njegovo kraljevstvo ljubavi, u kojemu čovjek jedino nalazi mir, sreću i zadovoljstvo. Oče naš... dođi kraljevstvo Tvoje!

Jose

Jedinstvo crkava

Mnogo puta pitamo se i čudimo se, kako je od jedne Isusove Crkve moglo tokom vremena nastati toliko crkava i sekta, kada je Isus dao i naučavao samo jednu nauku, ustanovio samo jednu Crkvu. Nije tomu uzrokom nauka kao takva, već ljudi, koji hoće da im vjera i Crkva služi u njihove egoistične svrhe. Otpadi su od prave Crkve nastali

uslijed političkih ili moralnih razloga, o kojima je bilo govora u našem listu te se sada nećemo s njima baviti. Druga je naša namjera: pokazati nam, kako će doći do toga jedinstva kod nas, u našoj državi, i čega se moramo čuvati, da još veći jaz ne nastane u vjerskom pogledu kod našega naroda.

U našoj državi su dvije glavne kršćanske crkve: naša rimokatolička i istočno-pravoslavna. Mnogo puta se čuje: O kada bi došlo do jedinstva ovih dviju crkava! Osobito naše novinstvo o tome često piše, imajući uvijek u vidu skoro i jedino nacionalne interese, koji bi bez sumnje bili veliki. Ta ideja vjerskoga jedinstva nalazi dosta razumijevanja ne samo kod katolika, već i kod pravoslavnih. Lijepo je to i pohvalno! I mi svi moramo da radimo za to jedinstvo. Svi smo mi kršćani pozvani, da sve žrtvujemo za to jedinstvo, jer tim vršimo jednu od najvećih zapovijedi Isusovih. No pri tomu radu moramo paziti, da ne sađemo s pravoga puta, jer razne ideje, koje se tu i tamo čuju, nijesu zaista vodiči k jedinstvu, već k još većemu razdoru.

Ovo jedinstvo ne smije se gledati s političkoga stanovišta, tražiti samo vremenite koristi, već u prvome redu moramo gledati duhovnu korist, moramo isticati svrhunaravne motive, koji treba da vode do jedinstva. Ako mi budemo isticali samo i jedino naravne razloge i u Crkvi ne gledali njezinu svrhunaravnu misiju, tada ne će nikada doći do jedinstva. Kao što naima nema otpada kod vjernoga naroda, tako nema ni jedinstva kod nevjernika, koji malo i ništa drže do vjere. I zato promicanjem vjerskoga duha i kršćanskoga života najbolje ćemo se i najsigurnije približiti vjerskom jedinstvu. To je početak, bez kojega se ne ide naprijed.

U radu za jedinstvo ne smije se tražiti ni pobjednika ni pobjednoga,

već prava Hristova ljubav treba da vlada ne samo na ustima, već u djelu. Nitko ne smije mialiti, da će nekoga nadmudriti, prevariti i slično, jer to samo škodi ideji jedinstva, a ne stvara ga. Nikada prevara ili laž nijesu duševno združile, već jedino istina.

Zato treba prave vjerske trpeljivosti, koja se sastoji u tomu, da koliko jedni toliko dragi pripadnici ovih dviju konfesija poštuju vjersko osvjedočenje i vjerske manifestacije druge Crkve te se čuvaju, da ni u čemu ne omalovaže nauk i obrede druge Crkve.

Međusobno poštovanje dovesti će do međusobne ljubavi, a ova do jedinstva vjere, da sve bude „jedno stado i jedan pastir“!

Biskup Strossmayer i starokatolici

X.

Strossmayer se uvijek vladao kao pravi katolik

Neka nas ne iznenadi onaj Strossmayerov postupak, o kome smo pisali u prošlim brojevima. I on je čovjek, pa je mogao zalutati i misliti, da ima pravo. No pri tome ne postupa on poput starokatolika, da svoje privatno mnijenje pretpostavlja uvjerenju cijele Crkve ili crkvenoga sabora. Prije definicije moglo se zastupati i protivno mnijenje negoli to definicija propisuje, jer nije pojedini biskup nepogrješiv, nego samo u zajednici s Papom. On

Ženidba i neženstvo (celibat) svećenstva

Svećenici su dobrotvori i prijatelji puka. Divan je njihov rad, neprocjenive njihove zasluge. A kako da to protumačimo? Njihovim zvanjem i njihovim srcem.

Gospodin Isakrst nije zabranio svećenicima ženidbu, jer je nije nikomu zabranio. No Gospodin je dao taj savjet svima onima, koji hoće da savršeni žive i Bogu služe, a jer je On uzor svetosti, pokazao je to i svojim primjerom.

Sam Dijevec okružio se djevičanstvom: preteča, hranitelj, majka, najmiliji učenik — bili su dijevci. A apostoli? Jedan grlati svećenik — apostata je ustvrdio, da su apostoli

se dakle uzorno i pokorio zaključku sabora. On je znao i javno je prije vatikanskoga sabora, u njemu i poslije njega otvoreno zastupao, da su saborski zaključci nepogrješivi, ako ih Papa potvrdi. Isto je tako javno ispovijedao prije i poslije vatikanskoga sabora, a i u njemu, da je Papa glava nepogrješive Crkve. On se potpuno vladao kao pravi katolik, pa nitko nema prava, da drukčije misli o njegovu uvjerenju, posebno sada, kada je mrtav i ne može da se brani.

Čudnovata je jedna okolnost: Najviše su ga za života zlorabili i iskrivljivali loši svećenici iz redova starokatoličke sekte. Eto sada hoće, da mu i hrvatski apostate podmetnu, da je on tobož radio u njihovu pravcu i čak da je on otac njihove nove hereze. I za njih je on nešto napisao, kao da je znao, da će ovakovi i iza njegove smrti zlorabiti njegovo ime i strpljivost dobroćudnoga hrvatskog naroda. O tome u slijedećim dvama brojevima.

„Konzultor“ Petrić na mezavu

IV.

Prema Petriću katolička Crkva je kriva i to, što je i Španija došla u drugi red država, a da kod toga nemaju nikakve krivice španjolski državnicil Prema Petriću Engleska, Amerika i Francuska napreduju samo radi toga, što u njima katolička Crkva nema „nikakav ili sasvim ne-

bili oženjeni. Više imamō vjerovati sv. Jerolimu, koji je vjerodostojniji, jer ne kaže iz strasti, a bliži je apostolskim vremenima. Ovaj dakle crkveni naučitelj kaže, da su apostoli bili ili neženje ili su Bogu za ljubav živjeli rastavljeno od žene. Sv. Jerolim nalme piše Pamahiju: „Apostoli ili su bili dijevci ili su poslije ženidbe živjeli u čistoći. Za biskupe, svećenike, đakone biraju se ili dijevci ili udovci ili sigurno zauvijek čisti poslije ređenja.“

Uistinu znademo o sv. Petru, da je bio oženjen. Jasno je, da se i on, a i drugi, rastavio od žene, postavši apostol, jer, dok se u djelima i poslanicama spominje više ženskih glava, nigdje se ne spominje žena bilo kojega apostola, a nije ni mo-

znatan upliv“. Dakako da Petrić kod toga zaboravlja na napredak katolicizma u Americi, koji se najbolje očitovao kod posljednjega svjetskog Euharistijskog kongresa u Čikagu. On zaboravlja na jakost katolicizma u Engleskoj i Francuskoj, koji se pojavljuje na svim poljima javnoga života kao prepordna sila, kao narodna renesansa protiv protestantskoga i bezvjerskoga duševnog propadanja.

Riječi molitve, u kojoj se moli euharistijskoga Kralja, da „prekō nas Hrvata zavlada u srcima ostale slavenske braće“, naziva Petrić „vjerskim fanatizmom i zaslepljivanjem naroda“. Dakle katolici više ne smiju niti moliti za sveto ujedinjenje slavenske braće u jednoj kršćanskoj vjeri, kako je to živo molio na posljednjoj večeri božanski Učitelj! Evo i ovdje se najjasnije vidi, tko je pravi kamen smutaje u nas na vjerskom polju. Katolici zapadnoga i istočnoga obreda žele živjeti u najvećoj slozi sa pravoslavnom crkvom i pravoslavnim vjerskim predstavnicima. Katolici jednoga i drugoga obreda protivnici su svake propagande, jer ita unosi vjerski nemir. Katolici stoje na načelu, da svaki svoje čuva, a tuđe da poštuje i ne dira. Pa što hoćeš ljepše i više? Katolici jednoga i drugoga obreda žele iz svega srca, da pravoslavna crkva duhovno što više uznapreduje, jer znadu, da

gao ni smio apostol da je vodi sobom, davši se na apostolski rad i stradanje, jer bi im bila dužnost skrbiti se za ženu i djecu. Ovo potvrđuju i riječi sv. Petra: „Evo mi smo sve ostavili i slijedili Tebe“.

Izgleda dapače, da se taj primjer apostola za dugo vremena u početku Crkve slijedio. Naprotiv lažnim tvrdnjama odmetnika moramo istaknuti, da su veliki sveci i oci prvih vijekova od reda bili neženje. Grgur, Bazilij, Zlatousti, Jerolim i tko bi ih sve nabrojio. Pače sv. Ambroz govoreći o djevičanstvu, rekao bih, uzdiže se nad ovaj nevoljni svijet.

Dok sv. Pavao daje savjet svima, da budu dijevci kao i on, ne dopušta, da bude izabran za biskupa, tko je doaput bio oženjen. Možemo slo-

će jedino taj napredak doprinijeti vjerskom približavanju i vjerskoj snošljivosti. Jaz između katolika i pravoslavnih iskopali su ponajviše razni liberalni i bezvjerski krugovi, koji rade na polju deskristianizacije (raskršćanjenja) na katoličkoj i pravoslavnoj strani i nastoje u korjenu ugušiti svako približavanje pravoslavnih i katolika na vjerskom polju, jer bi to približavanje za uvijek pomrsilo njihove tamne račune, koji idu za općim uništenjem religije. Putevima tih liberalaca i bezvjera pošli su starokatolici. I oni se vazda umiljavaju oko anglikanske i pravoslavne crkve te vazda govore, da njih i „Rusa“ ima preko 100 milijuna. Starokatolicizam je u biti svojoj nasilna propaganda i za to bi tu štetnu biljku trebalo, makar silom, izbaciti iz naše narodne i državne njive. To je pravi kukolj, koji bi htio živjeti na račun nesloge pravoslavne i katoličke Crkve. Ja bih na primjer vrlo želio, da starokatolička biskupija prenese svoje sjelo u Beograd, da je ondje izbliza upoznaju, kao što su je bogme dobro upoznali i raspoznali naši katolici u Zagrebu, a i mi u ovim našim krajevima, te hvala Bogu i Božiću i odgurnuli za vijekove vijekova. Amen!

*„Papa i Crkva — to je jedno“
Sv. Franjo Saleski*

bodno ustvrditi, da je bila ne samo želja sv. Crkve, da svećenici budu neženje, nego da je to bila i općenitija praksa, a oženjeni su se trpjeli. To je toliko istina, da je Crkva odredila i ženidbenu zapreku, da je nevaljala ženidba, sklopljena od onoga, koji je već zaređen. Taj strogi zakon održao se sve do danas u istočnoj Crkvi. Po tome zakonu, kojega mu drago bio obreda svećenik, ako se oženi, nevaljalo se ženi i on je pred Crkvom svetogrđni bludnik. Po spomenutom zakonu rimokatolička Crkva dopušta sjedinjenom svećenstvu ženidbu, ali da se ožene, prije nego prime sv. redove.

Poznate su svima prilike srednjega vijeka. Vjera je ohladnula, a

Razgovor III.

Marko: I ti hoćeš svakako, da ti ispričam sve, što je onaj krivovirac izbrbljao.

Ivan: Kako sam ti već rekao, mrsko mi je takve stvari i slušati i bojim se dušu ogrušiti, ali opet sam znatiželjan. Deder pričaj!

Marko: Pobro moj najviše, se žestlo proti sv. Ocu Papi i najdulje je proti njemu govorio.

Ivan: A što mu je sv. Otac Papa skrivio?

Marko: Ehl Ivane moj, Papa im je najveći trn u oku i u peti!

Ivan: Razumim ih ja! Oni bi hteli prije svega ukloniti pastira, da lakše smeta i raspše stado. A jao ti ga se stadu bez pastira! Kuku državi bez jednoga vrhovnog zajedničkog poglavara! Teško općini bez načelnika! Nema beričeta u obitelji, u kojoj se ne štuje i ne sluša glava obitelji. Pa kako bi bez jednoga vrhovnog poglavara mogla postajati i živiti u jedinstvu vire, u mira i ljubavi naša velika katolička zajednica, koja se proteže na sve krajeve svita, na sve narode i na sve jezike, što ih je pod kapom nebeskom?

Marko: Dá, oni bi hteli, da mi otkazemo posluš vrhovnom poglavaru, da mudamo kô muha bez glave. Onda bi im bilo lako u mutnu lovit.

Ivan: Pa što je sve govorio o Papi?

Marko: Puno je toga. Prije svega stao se rugati s naslovom, kojim

mi katolici častimo Papu, da je Papa čovik kô svaki drugi, pa kako ga možemo nazivati „Sveti“.

Ivan: Je ti ga budala! Netom se kome kralju rodi prvi sin, u svim kraljevstvima svita nazivlju ga „Njegovo Visočanstvo, i sko je malen ko svako drugo dite.

Marko: Ja ne znam, kako oni nazivlju svoga poglavara, začetnika ovoga njihovog krivovirstva i ove smutnje u našem narodu, ali poznato mi je, da i naši riščani časte svoga patrijarku sa naslovom „Njegova Svetost“. Pa zašto mi katolici ne bismo smili našega vrhovnog poglavara častiti sa naslovom „Sveti Otac Papa“?

Ivan: A ja sam čuo, da se taj krivovirac uvridio samo zato, što ga jedan mladić nije nazvao „gospodinom“.

Marko: Dá, bilo je smiha! Jedan naš mladić srdito mu je doviknuo: „Je li ti, da se nisi usudio dalje govoriti proti Namisniku Isukrstovu na zemlji!“ Debeljaković se na to kô malko uplašio. Zastala mu rič u grlu. A kada se je opet snašao, stao je, koriti našega mladića: „Tko te je naučio tako bezobrazno govoriti? Kada sam ja s tobom kašu kusa, da mi govoriš „ti“? Reče se: Gospodine!“

Ivan: Je ti ga smišan! On traži, da ga se počasti sa naslovom „Gospodine“, a nami se ruga, što poglavara sviju katolika na zemlji častimo naslovom „Sveti Otac Papa“!

ustljed toga i čudorednost. I svećenici su bili sinovi svoga vremena, pak su i oni klonuli. Što se moglo učiniti, da svećenici budu apostoli u takvim rdavim društvenim prilikama? Trebalo je, da se ono popravi, raspali apostolskim žarom, jer tko ne gori sam, ne raspaljuje ni druge.

Kakav je mogao biti žar revnosti u svećeniku, koji se morao starati, kako da ushrani djecu, pouda kćeri, nanijesti sinove, kraj tolikih briga, što taru svakeg oca? A bilo je i drugih sáblazni, obzirom na društvene odnošaje onih vremena.

Za opće dobro, za ugled Crkve i svećenstva, te dobro pojedinca Grgur VII. poznatom energijom učini svemu kraj. Sabori četvrtoga vijeka: kao Neocezarejski, Ancirski, Elibe-

ritanski pod kaznom svrgnuća zabraníše svećenstvu ženidbu, a na Kartaškom saboru to ovako bi obrazloženo: „Da i mi uzdržimo, što su apostoli učili i što je držala sva prošlost“. I ta se zabrana neprestano opetovala od Papi i sabora. No kad se u mlohavosti vremena raširila ženidba svećenstva, Grgur, da se to iskorijeni i da se uzdrže crkveni zakoni, zabrani vjernicima, da primaju svete tajne od oženjenih svećenika.

Ovo je povijest, a sve tvrdnje, kojima otpadnici hoće da opravdaju svoje nedopušteno življenje, nijesu nego laži i zavaravanje vjernika, da pokriju sebe.

Katolici, širite „KATOLIK“!

Marko: Žao mi je, što moramo prekinuti razgovor, je će me čekali akučani s večerom, a ti znaš, kad nije gospodara u kući, da nema ni reda.

Ivan: Eto, s Bogom, moj Marko! Nastavit ćemo drugi put naš razgovor.

Boj se onoga, koji se Boga ne boji!

Tko Boga štuje, triput blago mu jel

Hrv. nar. poslovice

Važnost vjere za čovjeka

„Povijest prošlih vijekova, a i sama sadašnjica upućuje nas na to, da nema istina koje bi bile od većega zamašaja za čovjeka i čitavo ljudstvo do vjerskih istina. Vjera bila je, bit će, a i jest i danas ono, što je bila oduvijek, t. j. neotkloniva, neophodna i nenadmiestiva potreba za srce čovječje, za duh i život čovjeka pojedinca, čitave obitelji, plemena, čitavoga društva te čitavoga ljudstva i čovječanstva.“

Dr. J. Belobrk,
rektor zagrebačkoga sveučilišta

Iz katoličkoga Šibenika

Blagdan Krista Kralja proslavit će se u nedjelju 26. t. mj. U Stolnoj Bazilici u 11 sati presvij. biskup će držati svečanu pontifikalnu sv. Misu. Popodne u 5 1/2 sati bit će sv. ružarje, propovijed presvij. biskupa, litanije Srca Isusova sa posvetom božanskom Srcu i blagoslov. — Ako se pravom slavi blagdan zemaljskoga kralja, još svečanije treba da vjernici proslave blagdan Kralja svega svijeta i Kralja kraljeva. Vjernici, koji pristupe na sv. sakramente i prisustvuju posveti, mogu dobiti potpuno oprostjenje. — U crkvi sv. Lovre proslavit će se ovaj blagdan na slijedeći način: 23., 24. i 25. t. mj. uvečer u 6 sati biće trodnevica sa krunicom, litanijama Presv. Srca Isusova i propovijedu. Na blagdan u 9 sati svečana sv. Misa. Od 11 sati do 5 poslije podne istoga dana izloženje svetotajstva na klanjanje. U 5 sati litanije, propovijed i blagoslov sa Presvetim. Puzivlju se vjernici u što većem broju tom prilikom Isusu Kralju na poklon!

Dan katoličke akcije. 26. ovoga mjeseca je Dan katoličke akcije. Slavno vladajući Papa hoće da svi vjernici rade za

kraljevstvo Kristovo, onako, kako djeca jedne obitelji složno rade za opći obiteljski napredak. Danas je vrijeme organizacije, pak i katolici treba da se okupljaju u društva i da svi složno, svećenstvo i svjetovnjaci, revnuju za zajednički cilj. To je još veća potreba, kad i neprijatelji svim silama rade da potkopaju vjeru i čudoređe. Zato neka svi porade, da probude u sebi katolički duh, neka mu daju izražaja u obitelji, u društvu, svagdje; neka pohađaju i podupiru katolička društva novcem i suradnjom; neka šire i pomažu katoličku štampu. To je i svrha Dana katoličke akcije!

Misijski dan. Sveta Crkva imajući pred očima zapovijed Gospodinovu: „Otiđite po svemu svijetu i propovijedajte evanđelje svim narodima“ — uvijek je radila prema toj zapovijedi. No njezina radnost na tom polju razvila se osobito u zadnje vrijeme, jer su se umnožila prometna sredstva, te je olakšan pristup vjerovjesnicima i do najzabitnijih krajeva. Vrhunac je postignut pod sadašnjim sv. Ocem Papom Ploim XI, koji je pravom nazvan „misijskim

Papom“. On ulaže sve žrtve i najveću brigu, da se uzgoje misijonari, da im se namaknu sredstva i da se uvede domaće svećenstvo. Da se pobudi opće zanimanje, određena je III. nedjelja oktobra kao misijski dan. I u našoj biskupiji se toga dana radilo u tom smislu, potičući vjernike, da podupiru misije svojim obolom, darovima, a osobito molitvom i dobrim djelima, t. j. žrtvama mrtvenja i požrtvornosti.

Crkva sv. Frane. Ovih dana dovršene su radnje oko preuređenja nutrnosti ove starodrevne franjevačke crkve, sagrađene već u 14. vijeku. Zidovi, lukovi, svodovi ispod katorije, kao i pročelje nanovo su bojadrisani i ispunjeni pozlatom i lijepim dekoracijama u stilu renesanse. Osobita pažnja bila je posvećena, da se poljepša estetski izgled umjetničkoga drvenog plafona iz 17. vijeka sa 21 umjetničkom slikom od Tijepolove škole. Zato je odstranjen veliki tuster, koji je visio u sredini istoga, dok je sretno pogodena misao debelih kamenitih stupova i oblaka na modrom polju, nad kojima se on veličanstveno diže i dominira čitavom crkvom kao jedan kolos. Ispod označenih stupova lijepo je postavljena ukusna bordura sa bogatom pozlatom i ornamentikom, također u stilu renesanse, na kojoj dvanaest umjetničkih medaljona sa likovima sv. Otaca zapadne i istočne Crkve poljepšavaju nutrinu čitavoga hrama. Da se postigne prava umjetnička cjelina i jedinstvenost u čitavoj ovoj radnji, veoma su dobro očišćeni i preuređeni drveni oltari šibenskoga graditelja Jerolima Monegiana sa svim kipovima i slikama. Kapela sv. Križa također je nanovo preuređena. Plafon iste sa novom slikom, koja predstavlja Isusa u vrtu, kako Ga tješi anđeo, dekoriran je bogatom pozlatom i ornamentikom, dok su zidovi ukusno bojadrisani i urešeni bogatim sagovima u sivkastoj boji, koja se jako podudara sa mislju na Isusovu muku i stvara jednu umjetničku cjelinu, koja potiče svačije srca na molitvu i sabranost. Donji dio zidova uzduž čitave crkve šadran je i bojadrisan u suglasju sa plafonom. I nova električna instalacija podaje nutrnosti crkve neki osobiti novi izgled i ukras. Novi urezani portal na glavnom ulazu bit će skoro postavljen. — Čitava je radnja izvedena umjetnički, ukusno i solidno, što služi na čast poduzetniku g. Mati Kataliniću, koji se u ovoj poduzetnoj radnji pokazao na visini pravoga majstora. — Šibenčani mogu doista biti zadovoljni i ponosni ovim pothvatom starješinstva ove crkve, koji je bio skopčan sa velikim novčanim žrtvama, jer svi, koji ovu crkvu pohađaju, dive se cjelokupnoj radnji, po kojoj je ova starodrevna crkva dobila obličie jedne umjetničke pinakoteke, te se s pravom može tvrditi, da je ona po svojoj umjetničkoj vrijednosti pravi dragulj u zbirci šibenskih starina i jedna od najljepših crkava u čitavom ovom primorju.

Drvodjelska radiona

BARIŠA ČAČE - VODICE

Javljam cijenjenom općinstvu, da sam preudesio svoju radionu i opskrbio je sa najmodernijim strojevima, te sam u stanju svoje poštovane mušterije jeftino, solidno i navrijeme poslužiti.

BARIŠA ČAČE.

Odlikovana voštarnica Grgo Čular - Šibenik

voštarski majstor i diplomirani pčelar

Izradjujem: sve vrsti svijeća, duplira, uskrasnih stojnica (cerea) sa svim uresnim znakovima, iz prvorazrednoga voska, brzo i solidno.

Preradjujem: prema želji sve vrsti svijeća iz voštanih ulomaka i okapina. — Uz najpovoljnije cijene:

Prodajem: finog vrcanog meda, 80-85%, sa kaduljinog cvijeća, iz mog uzornog pčelinjaka, na malo i veliko. Med je vanredne ljekovitosti za plućne bolesti, grla, prsa, prehlade itd.

Kupujem: sve vrsti voštanih okapina, ulomaka i žutog voska.

Počasna diploma i zlatna medalja: Dubrovnik 1926.

Počasna diploma: Buzna 1908
Sarajevo 1923.

Počasna diploma i srebrna medalja: Split 1905.

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOŠO FELICINOVIC, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva: uprave: Šibenik, Pošt. prečinac 17. — Štampa: Pučka Tiskara, Braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić